

«Μαίνεται η φωτιά στον Αμαζόνιο», έλεγαν επί πολλές ημέρες στις ειδήσεις. Και να φανταστείς ότι ο καημένος ο Προμηθέας έμεινε για χρόνια αλυσσοδεμένος στον Καύκασο γιατί έκλεψε από τους θεούς το δώρο, που έγινε κατάρα. Μήπως και η γνώση μια σπίθα δεν θέλει?

Μόνο που η μια καίει, αλλά και η άλλη δεν καίει? Βάζει φωτιές η γνώση και καίει το σκοτάδι, ζεσταίνει τις ψυχές, φωτίζει το χάος. Ναι αλλά εδώ μιλάμε για τα δάση. Έτσι κι αλλιώς μια σπίθα χρειάζεσαι για όλα.

Πού τη θυμήθηκα τώρα εγώ την Σπίθα! Πανέξυπνο ήταν το σκυλάκι του παππού μου, μόνο που δεν μιλούσε. Κι όμως είμαι σίγουρος ότι ήξερε δεκάδες λέξεις. Λέξεις, μνήμες, παιδικές μου μνήμες, αποσπάσματα, χρώματα, μυρωδιές του δάσους, όχι του φλεγμένου του άλλου, που έχει όνομα σαν να είναι κύκλωπας, με ένα μάτι.

Και στο μάτι μαινόταν η φωτιά που έκαψε δάση και ανθρώπους. Περιέργο πράγμα τα «δώρα» όταν δεν ξέρεις να τα χρησιμοποιείς. Σαν τις λέξεις, που άλλοτε καταστρέφουν, άλλοτε γεννάνε, άλλοτε δημιουργούν παρεξηγήσεις και άλλοτε τις λύνουν. Δάση από λέξεις, που μέσα κελαηδούν πουλιά, που άλλοτε μιλούν με ανθρώπινη φωνή και άλλοτε μοιρολογούν για τα χρόνια που έφυγαν, για τους ανθρώπους που χάθηκαν, για τις λέξεις τις βαριές, που ειπώθηκαν και δε γυρνάνε πίσω. Για τους ανθρώπους που δεν θα γυρίσουν πίσω.

Μελέτη πάνω στο μοιρολόι των πουλιών.

Δεκάδες

Άνθρωποι

Σκοτώνονται

Ημερησίως

Μετάδοση ειδήσεων. Όλα θυμίζουν και από κάτι. Η λέξη, φέρνει λέξη. Μια ανάμνηση σέρνει μαζί της και άλλες αναμνήσεις. Όλες οι κινήσεις φέρνουν κι άλλες κινήσεις, ο ένας συνηρμός, μετά τον άλλον. Ομόκεντροι κύκλοι του Ροντάρι σε ατελείωτη κίνηση. Λόγος που πήρα και που θα δώσω, για να ξανά πάρω και να ξανά δώσω. Ένα πεύκο, που θα μεγαλώσει και που θα φτιάξει καρπούς, που όταν πέσουν σε εύφορη γη, θα καρπίσουν δάση από πεύκα. Όπως με τις λέξεις.

Και όποιος άνθρωπος αντέξει

Μια λέξη να φυτέψει

Αν στο τέλος δεν στερέψει

Ενδιάθετο θα αρδέψει

Όπως τότε που είδα στον ύπνο μου ότι ήμουν ο Φαραώ και διέταξα τους δούλους μου, να φτιάξουν αρδευτικά κανάλια στο Δ του Νείλου. Όταν ξύπνησα αναρωτιόμουν πόσα εκατομμύρια δούλους θα χρειαζόμουν και αν οι δούλοι ξεκινούν από Δ, γιατί δούλευαν στο Δ του Νείλου. Μέχρι και ο ποταμός ήξερε γράμματα μόνο ένα, αλλά ήξερε. Αυτό γράφει ακόμα. Ίσως είναι ένα γράμμα που αγαπούν πολύ οι ποταμοί και το γράφουν συνέχεια ακόμα και αν δεν αρχίζουν από αυτό. Όπως τα θαύματα που αγαπούν πολύ το Ααα και οι λύκοι που αγαπούν το Οουου.

Ευτυχώς που υπάρχει ένα γράμμα που μου το έλεγε η μαμά μου, όταν ήθελε να σταματήσω να μιλώ και να κοιμηθώ γρήγορα. Είναι το Σίγμα το γράμμα της σιωπής. Σςς...!!! Να πάνε οι φωτιές να κοιμηθούν. Και εγώ

θα Σςς σταματήσω τη φαντασία μου από το τρεχαλητό της
και θα την βάλω για ύπνο.Όσο για μένα θα πάω να
ανταμώσω τις φωτιές του Προμηθέα.